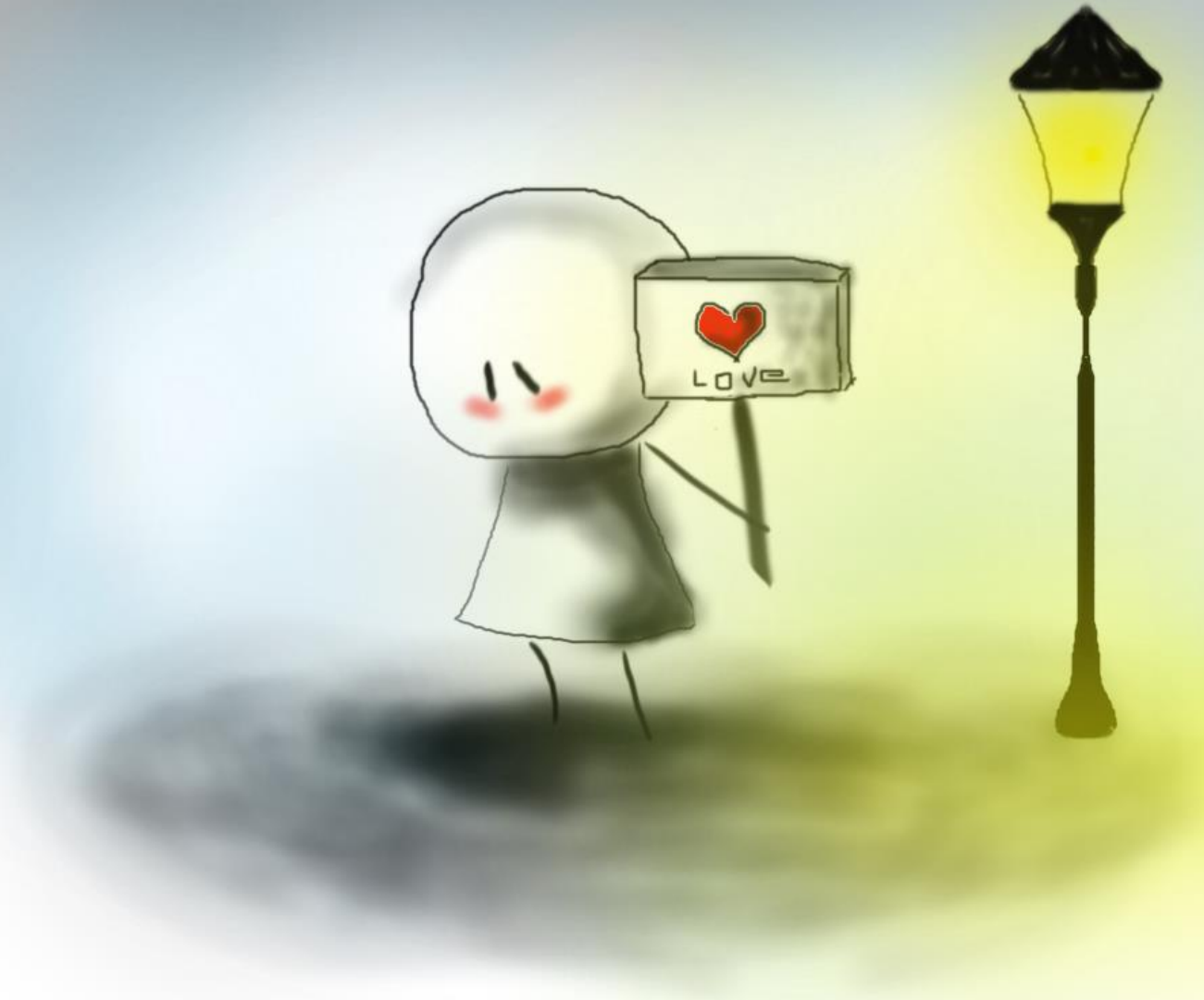


Karolina Cecilija  
Krstaš

KAKO SAM PRONAŠAO  
LJUBAV  
(virtualna slikovnica)



Već danima, dugim noćima...Pave je sanjao o ljubavi. No ta mu je riječ bila posve nepoznata, jer Pave nikad nije vidio ljubav... u Pavinim očima svijet je bio bezbojan... tmuran i mračan. Samo ga je Nada držala i tiho šaptom govorila: „Ne brini Pave, doći će i taj tren.” Nada je za njega bila poput ulične lampe koja je osvjetljavala njegov put.



„Samo osobe s ljubavi vide boje...” - rekao je Pave sebi u bradu, dok je tako hodao parkom tiho u noć promatrajući zaljubljene na staroj klupi...

Njihova je ljubav osvjetljavala mrak. Ni ulična svjetiljka im nije bila ravna.



Tužnim pogledom Pave nastavlja šumskim putem, samo ga Nada i sam San vode dalje...



S malim smiješkom Pave baci pogled prema maloj tročlanoj obitelji...

„Nado zašto se ona djevojčica smije? - upita Pave.

„To je ljubav Pave, a ljubav ima više oblika, više boja...ovu boju samo oni vide. Kada dođe pravo vrijeme i ti ćeš je vidjeti!” - reče Nada tihim glasom.



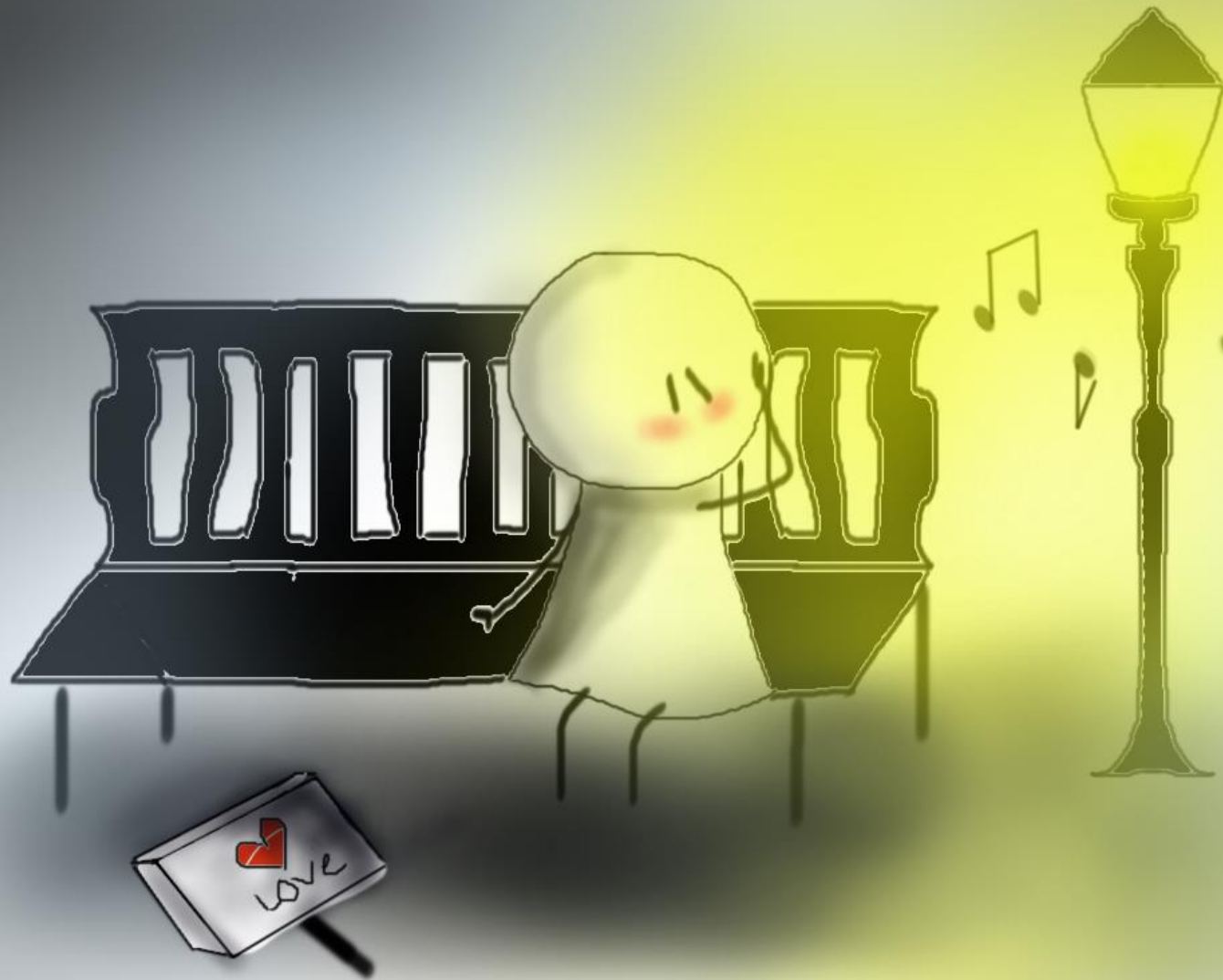
Pave se tužnim pogledom uhvati za svoje veliko, ali već usamljeno srce.

„Hoću li ja zauvijek biti sam? Hoću li ikada pokloniti svoje srce, svoju melodiju koju već tako dugo držim u svojim grudima?” - reče tiho.



„Ne daj se Pave...doći će i tvoje vrijeme, tvoj San ne mora biti zaboravljen. Neka srce bude tvoje svjetlo u mraku, neka ti tvoja melodija bude put do Sna!” - tihim šaptom reče Nada.

„Daleko, tamo... svi nađu svoju bolju polovicu, pa zašto ne bi i ti? Samo prati svoj San, ljubav će postupno doći...” - govorila je Nada sve tiše i tiše...



Što je Nada bila tiša, Pave je bio tužniji. Izgubljenim pogledom sjeo je na staru klupu kraj šumskog puteljka i samo čekao kraj, kraj gdje za njega ljubav ne postoji.

„H-hej! Pave! Hej, Pave!” - čuo je Pave. Ovaj put zvuk nije dolazio iz njegove glave, već iz njegova srca.

”Pave to sam ja! San! Zar si me tako lako zaboravio?” - ucviljeno će San.

”San? - zbunjeno će Pave.

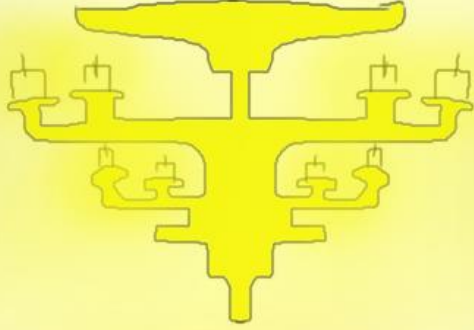
„Čuješ li?! Pave, čuješ li?” - uzbuđeno će San.

„To je pjesma!” - reče Pave sa smiješkom na licu.

„Tako je Pave, ta glazba sam ja! Oduvijek si me volio i slijedio dok su me tvoji roditelji tajili i branili!” - reče San.

„Slijedi me Pave...Slijedi me ako želiš biti sretan, slijedi me kao prije, živi sa mnom, daj da ti budem blizak kao prije!”- reče San milim glasom.

Pave ustane s klupe, odvažnim korakom krene slijediti svoje srce i stupi u staru Galeriju koju je uvijek posjećivao sa svojom bakom dok je još bio dijete.

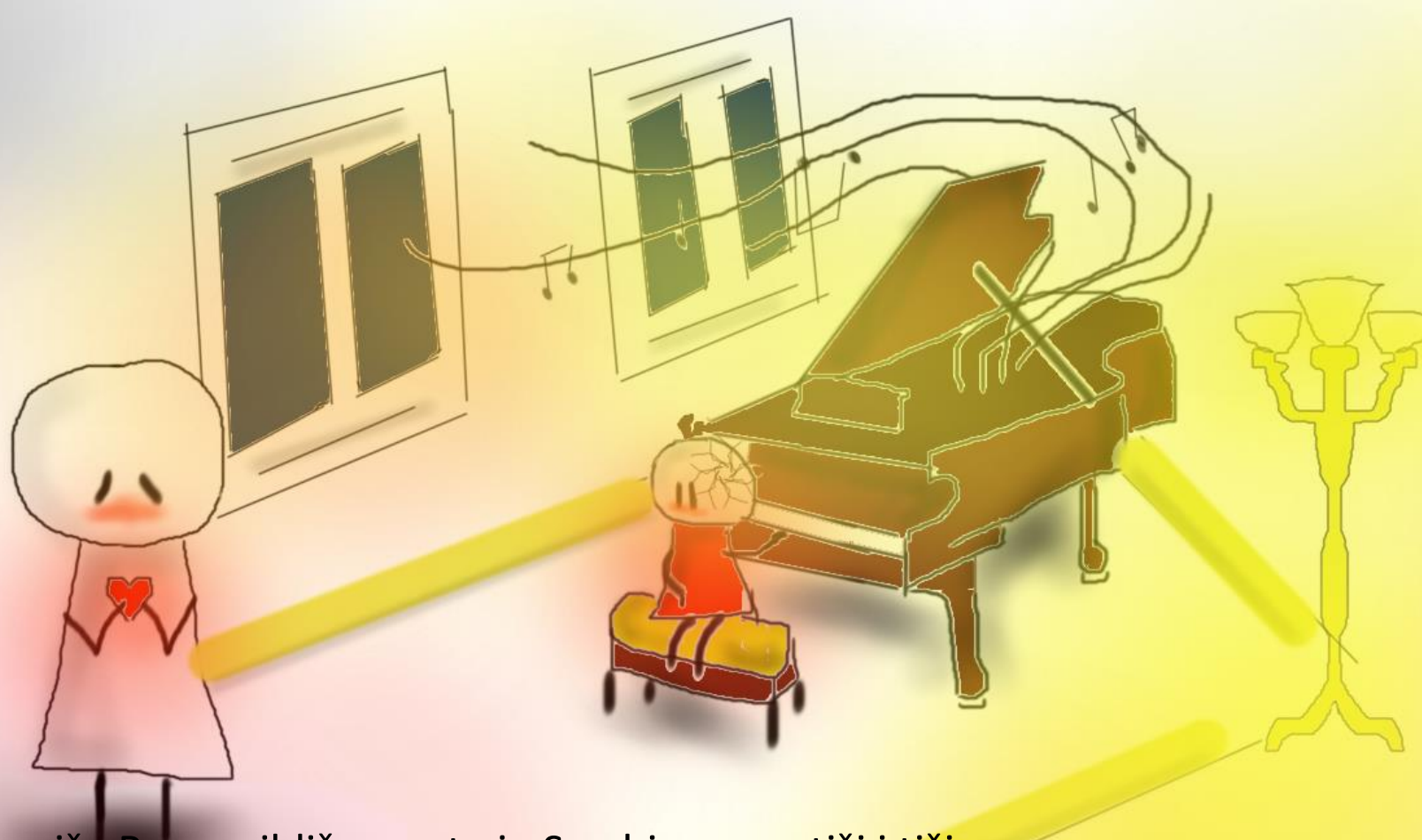


„Sjećaš li se?”- upita blago San dok je Pave pratio zvuk pjesme...

„Tu smo se prvi put upoznali. Sjećam se da si još bio dijete i stalno si me dolazio posjećivati s jednom staricom.”







Što se više Pave približavao, to je San bivao sve tiši i tiši...

Ugledao ju je. To je bila ljubav, ne jedna, već dvije! Kada je Pave ušao u dvoranu gdje ga je samo srce dovelo, ostao je ukopan na mjestu, tih, stidljiv.

"Kakav je to osjećaj?" - upita Pave sam sebe čekajući Nadu da mu odgovori. No odgovora nije bilo. Ni glasa od Nade ni Sna.

„Zdravo Pave! Konačno si me pronašao! U oba oblika.” - reče nepoznati glasić.



„Tko si ti?” - upita Pave zbunjeno.

„Ja sam Ljubav! Divan osjećaj s kojim većina ljudi živi.” - reče Ljubav.

Dok je tako Pave samo sramežljivo zurio u pod, osjetio je nježnu ruku koja ga dira.

„Zdravo, ja sam Urica. Vidiš li i ti boje?” - reče djevojka koja je nježnim pokretima mazila tipke klavira i nastavi:

„I ti voliš glazbu, zar ne? Zato si i ovdje zar ne?”

Pave je pogleda u oči...

”V-vidim!...Konačno vidim boje!” - sramežljivo će, ali odvažno.



„Urice, ljubice, želiš li biti moja bolja polovica?” – reče Pave zarumenjevši se.

„Naravno Pave! Ja jesam tvoja bolja polovica i to se neće promijeniti.” –reče Urica koja je ovaj trenutak tako dugo čekala baš kao i Pave.

„Što sam ti rekla!?” - Pave začuje Nadu kako prozbori radosno!

„Da nije bilo mene ne bi došao ovoliko daleko!” - reče San umišljeno.

„Ali da nije bilo mene, vi ne biste živjeli! Nado, ti ne bi imala razloga da se nadaš, a ti Snu, Pave te ne bi slijedio da te ne voli. Ja svih vežem jer sam ja **LJUBAV.**” - reče milim glasom Ljubav.



Pave i Urica se zaljubljeno  
pogledaju:

„S ljubavlju dolazi i sreća, nemojte  
to zaboraviti!”

# KRAJ

(priče, ali ne i ljubavi)